

До 30-х років ХХ ст. Воронізька школа носила ім'я П.О. Куліша. Репресивні дії більшовицького режиму, спрямовані на знищення української культури, важким тягарем лягли на спадщину письменника. Уся його діяльність трактувалася як реакційна й націоналістична. Тому на початку 30-х школі було заборонено носити ім'я Куліша.

31 грудня 1988 року було здано нове приміщення школи, а 11 січня 1989 року в ній розпочалися заняття.

У 1992 році п'ятнадцятою сесією Воронізької селищної ради школі №1 було повернено ім'я письменника-земляка.

У листопаді 1989 року відбулося відкриття пам'ятного знака на честь 170-річчя з дня народження письменника.

Кабінет-музей ім. Куліша був відкритий у 1994 році на честь його 175-річного ювілею.

*Воронізька загальноосвітня
школа I-III ступенів
імені П.О. Куліша
Шосткинської районної ради
Сумської області*

*Пантелеймон
Олександрович
Куліш
(1819- 1897)*

200 років

Народився Пантелеймон Олександрович Куліш 7 серпня 1819 року в містечку Вороніж колишнього

Глухівського повіту Чернігівської губернії (тепер — Шосткинський район Сумської області).

Панько Куліш, так він згодом

підписуватиметься, був дитиною від другого шлюбу заможного селянина Олександра Андрійовича й дочки козацького сотника Івана Гладкого Катерини.

Дитинство хлопця пройшло на хуторі під Воронежем, де в атмосфері особливої пошани до народних традицій, пісень, казок, легенд, переказів формувався характер майбутнього письменника.

Із кінця 30-х років П. Куліш — слухач лекцій у Київському університеті. Вступити до цього престижного навчального закладу йому так і не вдалося, оскільки не мав документального підтвердження свого дворянського походження, хоча його батько й був вихідцем із козацько-старшинського роду. Однак слухання лекцій на словесному, а згодом на правничому факультеті стали для нього мало не визначальним періодом життя. Набуті таким чином знання дозволили йому отримати місце викладача в Луцькому дворянському училищі. У цей же час П. Куліш заявляє про себе як письменник.

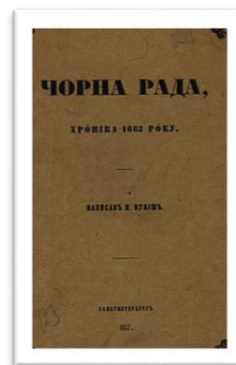
Пізніше П. Куліш працює на різних посадах у Києві, Рівному. Опублікувавши перші розділи роману "Чорна рада" в журналі "Современник" за 1845 рік, письменник здобуває

визнання громадськості. Ректор Петербурзького університету П. Плетньов запрошує його на викладацьку роботу. Через два роки, за рекомендацією Петербурзької академії наук, П. Куліш отримує направлення в західнослов'янський край для вивчення слов'янських мов, історії, культури та мистецтва.

Вирушає з ним і дружина Олександра Білозерська, із якою вони щойно побралися, і на весіллі боярином у нареченого був Тарас Шевченко, щирий і веселий друг "гарячого Панька". Але недовго тривали захоплюючі часи експедиції. У польській столиці Куліша заарештовують за належність до Кирило-Методіївського товариства. Після тривалих клопотань йому дістається, зрештою, не таке вже й суворе покарання, яке закінчилося поселенням у Тулі.

Тут Куліш осягає мистецтво романіста, перечитуючи світову класику, штудіює європейські мови, плідно працює як письменник. Згодом, знову ж за допомогою друзів, він домагається відміни суворого режиму й оселяється в Петербурзі. Увесь той час продовжує натхненно творити, але заборона друкувати ще діяла. У 1856 — 1857 рр. з'являється нарешті його двотомне видання "Записки о Южной Руси", збірка безцінних фольклорно-історичних та етнографічних нарисів, що викликала загальне схвалення. Особливо успішним і плідним у творчому плані був для письменника 1857 рік. З'явилися друком роман "Чорна рада", український

буквар і читанка — "Граматка", "Народні оповідання" Марка Вовчка під його загальною редакцією, відкриває власну друкарню. У кінці 50-х років застосував у своїх виданнях так звану „кулішівку”. Це правопис, який згодом ліг в основу правопису на сході України.

Письменник, сповнений грандіозних планів на майбутнє, чекає цензурних послаблень, клопочеться виданням першого українського часопису. Переймаючись патріотичним вихованням свого народу, приступає до написання "Історичних оповідань", перші з яких "Хмельниччина" й "Виговщина" з'являються в журналі "Основа" в 1861 році. Працює у Варшаві в 1864—1868 рр., з 1871 року у Відні, а з 1873 — у Петербурзі на посаді редактора "Журнала Министерства путей сообщения".

Згодом Пантелеймон Куліш перебирається на хутір Мотронівка на Чернігівщині, який перейменовує на честь дружини (літературний псевдонім якої — Ганна Барвінок) Ганнина Пустинь. Тут він укладає збірку "Хуторская философия и удаленная от света поэзия", яку після появи у світ 1879 р. цензура заборонила, видання було вилучено з продажу. В останні роки свого життя письменник багато перекладає. Сповнений нових творчих задумів, Пантелеймон Куліш зустрічав 1897 рік, але, на жаль, 14 лютого полум'яне життя його обірвалося.

